

SPINSELS

Met via hun draden
een vlucht in de
vergetelheid

Dit boek is opgedragen aan Melodie, want zonder
haar inbreng zou dit boek niet geschreven zijn.

Reeds eerder zijn verschenen bij Mijnbestseller :

21-12-2012 Exit Mensdom !?

LAIKA (een vriendinnetje om altijd van te houden)

JASTRO-BRIDGE

Het geheim van Aoife-Brigid

Speurneus Deirdre

Twaalf maanden van Verdoemenis



JASTRO35

SPINSELS

Korte inhoud van het verhaal

Hoofdstuk 1 t/m 4 : waarin de lezer wordt voorgesteld aan de drie belangrijkste personen, behalve de schrijver dan, van dit boek.

Er was eens een man en die man had een vrouw en samen ?? hadden zij een dochter met een kleintje in de maak.

Wat zit er in de glazenpotten van de "Witte Dame" ?
Als er een tragedie plaatsvindt worden je gedachten gevangen in een web waaruit geen ontsnappen mogelijk is.

Hoofdstuk 5 t/m 8 : We zijn ruim 20 jaar na de tragedie van 1984. Wie is wie en waarom ontkent een ieder wie hij of zij is ? Is er met een geboortedatum geknoeid en waarom dan wel ?

Een foetus op sterk water is het resultaat van een ongelukkige ontmoeting lang geleden.

Er is een nieuwe tragedie op komst en de gedachten dwarrelen als herfstbladeren door je hoofd en confronteren je met gebeurtenissen uit het verleden.

Hoofdstuk 9 t/m 12 : Een gelaatsmetamorfose bij een oude dame doet wonderen. Zes vingers aan een van je handen helpt om snel tot elf te tellen en een schaar in je schouder kan behoorlijk zeer doen.

Waar is de schuifdeur van het laboratorium gebleven ?
De verwarring wordt groter en groter, er is geen touw aan vast te knopen. Een groen pilletje als snoepje valt verkeerd.

Hoofdstuk 13 t/m 16 : Ook als een alom gerespecteerd arts heb je te maken met ups en downs, in dit geval een eeuwige down door het gebruik van ene Belladonna. Is er nu wel of geen sprake van diefstal en wat vertelt het déjà-vu ? Zoals een spin zich verplaatst door zijn of haar web, zo bewegen sommige gedachten door het menselijk brein. Een wel zéér vreemde tijdsaanduiding. Een arts uit Zeeuws-Vlaanderen en een treurwilg die niet treurt.

Hoofdstuk 17 t/m 20 : Er lopen koeien in het schilderij en vreemde letters zorgen voor hoofdbrekens, maar de oplossing wordt gevonden. Een schot op doel heeft gevolgen en een exhibitionist laat iets bengelen. Kun je in de toekomst kijken of is dat onzin en beleggen in vastgoed kan verkeerd uitpakken. Zingen is best wel leuk als je er zin in hebt maar is in dit geval ongepast en je kunt iets hebben of missen met het zelfde resultaat. Een engelengezicht is einde vriendschap maar een kunstvoorwerp maakt veel goed. Toeval of toeval, het is maar hoe je het bekijkt, maar cijfers kunnen je veel vertellen. Een verkreukeld bidprentje is alles wat rest en och aan alles komt een eind

Copyright 2016 JASTRO35/Joop Strous
Het zich toe-eigenen van tekst (-gedeelten) uit dit boek
getuigd van onbehoorlijk gedrag en dient te worden
vermeden.

j.a.stro@casema.nl

Pag.	7	Ene B.C. Aaldering.
	10	Dilanerga, de vrouw van B.C.
	13	Geraldina, hun dochter.
	17	Terug in de tijd.
	25	Wit, wit en nog eens wit.
	30	De rollen omgedraaid.
	36	Een foetus op sterk water.
	42	Een tragedie.
	50	Het zwanenmeer.
	60	Jeugdherinneringen.
	70	Het nieuwe onderkomen.
	80	Ene Pjotr Iljitsj Tsjai.... en nog wat.
	89	Een arts in de knoop.
	100	Sexy Bea en een rare tijdsaanduiding.
	109	De nieuwe arts en rood met zwarte stippen.
	120	Halloween en een vreemd aquarium.
	131	Het oude zwaard.
	143	Bankroet ?? en een kluizenaar.
	155	Het kistje geeft zijn geheim prijs.
	164	Er was er eens.

Bespiegeling

Een schokkende gebeurtenis uit het verleden brengt trammelant met zich mede in het heden. Sommigen onder ons maken wat dat betreft niet zo veel mee, zij zijn de zonnekinderen te noemen.

Anderen daarentegen torsen een last met zich mee tijdens een groot deel van hun leven. Dilanerga, de hoofdpersoon in dit boek, behoort zeer zeker tot de laatste categorie, maar medelijden met haar is niet op zijn plaats want haar verleden is nu gewoon haar heden.

Wie van de drie was vroeger een spel op de TV. In dit boek is het geen spelletje maar pure onwerkelijkheid. Er zijn personen, je kent ze wel, die maken net als wajangpoppen deel uit van een duister schimmenspel, maar helaas hun entiteit is ditmaal géén realiteit.

Ene B.C. Aldering.

Ze staat in de deuropening, bekijkt de situatie in de kamer en vraagt 'alles goed meneer Aldering' ?
 Hij knikt enigszins afwezig, alles goed, alles goed, ? natuurlijk gaat alles goed.
 Hij zou niet weten waarom het niet goed zou gaan op het kantoor waar hij de scepter zwaait.
 'Ik kom straks nog wel even langs' zegt ze nog en is even snel verdwenen als ze was verschenen.
 Nou ze doet maar dat bemoeizieke stuk mens.
 Hij kent haar wel hoor, volgens hem werkt ze bij hem op kantoor, alhoewel, haar gezicht lijkt nou niet bepaald erg op iemand die hij zou moeten kennen.
 Hij recht zijn rug en staat moeizaam op om zijn dagelijkse ronde door het bedrijf te doen, hierbij leunt hij zwaar op zijn wandelstok, zijn trouwe steun en toeverlaat, die hem nooit in de steek laat.
 In de deuropening weifelt hij nog even, moet hij naar links of moet hij naar rechts ?
 Ach wat maakt het uit, het is toch maar één lange gang die aan beide zijden doodloopt, dus verdwalen zal hij niet.
 Hij drukt op de grote knop bij de glazendeur, maar er gebeurt niets, het is hem nog nooit gelukt om die deur te openen als die vrouw, die bemoeial, er niet bij is.
 Hij weet wel dat je bepaalde grenzen niet mag overschrijden, want dan is die vrouwelijke persoon niet mis en kun je je maar beter verschuilen.
 Aldering schraapt zijn keel, dat doet hij wel meer als hij denkt dat er iemand in een hinderlaag op de loer ligt.
 Hij morrelt nog even aan de knop bij de glazendeur en gaat haastig terug naar zijn kamer als hij iemand hoort aankomen, want al zou je het niet verwachten hij is zeer flegmatiek in zijn doen en laten.
 Wat hij al verwachte gebeurt, bemoeial komt er aan.
 Snel gaat hij op de rand van het bed zitten en houdt behoedzaam de deur in de gaten.
 Ze komt de kamer binnen en hij doet net of hij slaapt.

Ze buigt zich over hem heen, want ze kent haar pappenheimers zo langzamerhand wel.

Slapen op de rand van je bed, jaja ! Alsof er geen plaats onder de dekens is, maar ze doet net alsof ze niets in de gaten heeft en verlaat op haar tenen de kamer.

Aaldering ziet door zijn oogleden dat zij de kamer verlaat en sluipt achter haar aan.

Hij heeft zéér belangrijke dingen te doen, dingen waar niemand iets van mag weten, of het zou zijn collega Dilanerga kunnen zijn, die ook in het complot zit.

Iedereen denkt natuurlijk dat hij, Aaldering, op een doodgewoon kantoor werkt, maar dan hebben ze het toch echt mis.

Zijn collega Dilanerga is iets jonger of iets ouder dat weet ie niet precies en zij heeft precies de zelfde kleur ogen als hijzelf.

Het is vreemd, hij heeft haar al een hele tijd niet meer gezien zodat hij, Aaldering, er voorlopig alleen voorstaat.

Niets aan te doen, het zelf schaduwen van bepaalde personen is altijd al een grote hobby van hem geweest en het liefst zit hij achter die knappe dievegge aan.

Hij knakt met zijn vingers, dat een voor hem vermakelijk geluid produceert.

Hij snuift een smerige geur op, alsof er iets in de brand staat, maar hij kan zo gauw niet ontdekken waar die geur precies vandaan komt.

Aha, daar komt al een brandweerauto aan, die net om de hoek stopt en er springen mannen met helmen op uit de wagen.

Aaldering snelt er naar toe, misschien moet hij wel helpen met blussen ?

Er staat een huis in de brand en de vlammen van het vuur slaan wild om zich heen, gevoed door de felle wind.

Hij moet weer snel naar huis, want anders wordt hij gemist door die bemoeizieke vrouw in het wit.

Even kijken welke kant hij op moet want hij is een beetje de weg kwijt, het wordt al wat donkerder en hij kan zich niet zo goed oriënteren en raakt geheel verward.

Het zweet breekt hem uit en hij maakt het bovenste knoopje van zijn overhemd los zodat hij meer lucht krijgt, zo dat gaat al wat beter, gelukkig maar !

Vangt hij daar heel toevallig een glimp op van die dievegge waar hij al zo lang achteraan zit, het zou zo maar kunnen dat zij het is met haar heupwiegend lichaam.

Waarom weet hij niet, maar ze is hem en zijn collega Dilanerga altijd te vlug af, het lijkt er op alsof zij hun gedachten kan lezen.

Ze is even snel verdwenen als zij was verschenen, geen idee waar zij gebleven is.

Feitelijk heeft hij wel andere zorgen aan zijn hoofd, want hij heeft vreselijke kiespijn en moet nodig eens naar de tandarts.

Hij grinnikt, die arts zal wel weer zeggen dat met zowel een boven - als onder kunstgebit kiespijn een soort fantoompijn is, maar daar moet je bij hem niet aankomen.

Die tandarts is gewoon een intrigant die alles beter denkt te weten en de onbeschaamdheid heeft om hem weer weg te sturen zonder iets gedaan te hebben.

Vorige keer werd hij tenminste nog onder narcose gebracht en werd alles goed in orde gebracht.

Maar hij moet nu maar niet treuzelen en zorgen dat hij op tijd thuis is, anders zwaait er wat.

Gelukkig hij ziet de grote witte woning waarin zich ook zijn kantoor bevindt.

Zo dat heeft ie er weer goed vanaf gebracht, nu nog ongezien binnen zien te komen en uit de grijpgrage handen van dat mens zien te blijven.

Eenmaal binnen glipt hij snel zijn kamer in, slaakt een zucht van verlichting en gaat weer op de rand van zijn bed zitten.

Hij ziet zijn dochter en strekt zijn helpende hand uit en stapt op haar toe, maar helaas !

Dat mens komt ook weer langs 'U moet maar even gaan liggen, dat is veel beter voor U'.

<<<&&&>>>

Dilanerga, de vrouw van B.C.

Dilanerga slaakt een diepe zucht, als directrice en tevens hoofdverpleegkundige van het instituut drukt er een grote verantwoordelijkheid op haar schouders. Ze heeft last van haar ogen en moet op de meest vreemde momenten met haar ogen knipperen. Ze heeft daarover wel met haar arts gesproken maar die heeft gezegd dat er niets aan te doen is en dat zij lijdt aan een of ander syndroom genoemd naar iemand waarvan zij de naam nooit heeft kunnen onthouden. Ze kijkt peinzend voor zich uit en besluit aan haar ronde langs de patiënten te beginnen. De patiënten, het zijn er niet zo erg veel, kennen haar voornamelijk als “de vrouw in het wit” en proberen haar altijd op een dwaalspoor te brengen. Als er iets gebeurd is dat niet door de beugel kan dan wijzen zij altijd wel iemand anders aan als zondebok. Maar daar trapt zij echt niet in, want ze heeft precies opgeschreven wie wat uitspookt en wie er probeert haar gezag te ondermijnen. Ze sist door haar tanden, dat doet ze wel meer als ze opgewonden is en benieuwd of alles wel goed zal gaan. Ze kijkt bij iedere kamer even naar binnen om te controleren of alles in orde is en gaat dan door naar de volgende kamer. Het is kort na de middagmaaltijd en bijna iedereen doet een dutje, dus valt er verders weinig te beleven. Ze wankelt even en tast naar de muur naast haar, maar die is er niet zodat ze bijna valt, maar gelukkig, bijna is niet helemaal. Ze gaat de laatste kamer aan haar rechterhand binnen en weet al wat haar te wachten staat : meneer Aldering zit op de rand van zijn bed te suffen dus daar moet ze maar wat aan doen, want anders valt hij en kan zich dan (niet)goed blesseren. Zo'n aardig man, die zij al jaren kent met de zelfde kleur ogen als zichzelf.

Ze sluit heel zachtjes de laatste kamerdeur waarin zich meneer Aaldering bevindt en loopt nog een klein stukje verder de gang in.

Ze spiedt om zich heen of er verders niemand te zien is, en gelukkig is dat zo, dan vindt haar tastende hand het schuifpaneel van haar geheime laboratorium.

Behalve zichzelf is er niemand die van het bestaan van dit lab op de hoogte is, dat weet ze wel héél zeker en dat moet ook maar zo blijven vindt ze.

De schuifdeur schuift, ja wat anders !, nagenoeg geruisloos open en ze kijkt nog eenmaal argwanend om, niemand te zien, en ze gaat naar binnen.

Achter haar gaat het schuifpaneel weer geruisloos dicht. Dit lab is de enige plek in het grote witte huis waarin zij zich volledig veilig waant en zij ongestoord haar gang kan gaan.

Dilanerga, "De Witte Dame" zoals ze ook wel genoemd wordt houdt er een wel zeer vreemde hobby op na, namelijk het in het diepste geheim klonen van mensen en dieren.

Op haar snijtafel staan vier glazenpotten gevuld met sterkwater en in drie van deze potten zit het embryo van een wezen waarmee zij experimenteert.

De vier potten zijn genummerd met 1A, 2B, 3C en 4D zodat zij niet in de war kan geraken met datgene waarmee ze bezig is.

Het is jammer voor haar, maar tot nu toe zijn de onderzoekresultaten bedroevend te noemen.

Natuurlijk geeft ze de moed niet op want als je beroemd wil worden moet je doorzetten, zowel met slechte – als met goede resultaten.

Ze pakt pot 2B van de tafel en houdt hem tegen het uitstralende licht van een ouderwetse gaslamp.

Ze tuurt naar het lijkje van de poes dat in de glazenpot dobbert en laat de pot bijna uit haar handen vallen als er op de gang het geluid weerklinkt van een van haar medewerksters die met de schalen met eten aankomt.

Ze blaast snel het licht van de gaslamp uit, schuift zeer behoedzaam het paneel open, steekt voorzichtig haar hoofd buiten het laboratorium en glipt ongezien de kamer van meneer Aldering binnen.

Ze slaakt opgelucht een zucht want Aldering is nergens te bekennen en dat komt haar wel goed uit, want nu kan zij zijn plaats op de rand van het bed innemen.

Haar medewerkster komt binnen met de avondmaaltijd, soep zonder balletjes, een beetje aardappelpuree, een stukje platgeslagen gehaktbal (een hamburger noemen ze zo iets) en als laatste een toetje van yoghurt met een paar onbeduidende vruchtjes er in.

Haar medewerkster, hoe heet dat kind feitelijk ?, knikt haar toe en zegt vriendelijk 'eet smakelijk', ze knikt minzaam terug.

Na het eten, het was best lekker, opent ze het laatje van het witte kastje naast haar bed en haalt er een stapeltje papieren uit.

Het zijn enkele dreigbrieven, natuurlijk van mensen die weten, of menen te weten, waar zij mee bezig is.

Ze haalt haar schouders op, ze doen maar want ze weten toch lekker niet waar het laboratorium zich bevindt.

Ze kunnen lang zoeken voordat ze de schuifdeur ontdekken en dan is het nog maar de vraag of ze er achter komen dat die deur de toegang tot het lab is, want het is er pikkedonker en er is zo wie zo niemand die de gaslamp kan vinden, weet ze.

Als er iemand vraagt waarmee ze bezig is slaat altijd de paniek toe en begint ze te stotteren.

Waarom weet ze niet maar op de een of andere manier raakt ze dan in de war en krijgt ze een angstig gevoel over zich.

Ze kan dan bijna nooit goed nadenken en de juiste zinnen uitspreken, zodat diegene die haar iets vraagt altijd radeloos om zich heen kijkt.

<<<&&&>>>

Geraldina, hun dochter.

Ze opent voorzichtig het hek van het tuinpad en glipt naar binnen, doet een paar passen voorwaarts en schrikt van het knerpend geluid van grind onder haar schoenen die voorzien zijn van rubberen zolen.

'Verrek' mompelt ze binnensmonds, gisteren was er op dat pad nog geen grind te zien daar is ze zeker van want in de vroege ochtend had ze de omgeving van het landhuis goed verkend.

Het tuinpad lag er toen nog maagdelijk bij, dat betekent volgens haar dat het grind pas later is gestort.

Afijn, niets aan te doen besluit ze en loopt behoedzaam zonder lawaai te maken verder.

Het pad is hooguit een meter of acht lang en twee meter breed, het houdt op bij de voordeur van de woning.

Aan de zijkant van het pad staat vlak bij de voordeur een rododendron in volle bloei, zodat ze van die kant af nauwelijks te zien is.

De afvallemmer aan de andere kant biedt in het geheel geen beschutting maar juist aan die kant bevindt zich ook het sleutelgat van de deur.

Geraldina kijkt zorgvuldig om zich heen en opent met haar pennenmes en een soort spatel in een fractie van slechts luttele seconden de deur, kijkt nog even snel om zich heen en glipt naar binnen.

Ze rekent er op dat er zich niemand behalve zichzelf in het huis aanwezig is, want ze heeft de woning al drie dagen lang geobserveerd en opgemerkt dat de bewoners alle drie die dagen schitteren door afwezigheid.

Op klaarlichte dag inbreken, je moet het maar durven, maar aan de andere kant weet ze dat alarminstallaties en dergelijke overdag juist uitgeschakeld staan.

Geraldina doorzoekt op haar gemak kamer na kamer en treft tot haar misnoegen niet veel bijzonders aan of het moet zijn een metalen kistje zonder het daarbij behorend sleuteltje, jammer !

Ze kantelt het kistje van links naar rechts en van boven naar onder en wat ze hoort klinkt haar als muziek in de oren.

Het geluid dat ze hoort is het verschuiven van hopelijk enkele sierraden, dus neemt ze het kistje met inhoud onder haar hoede, thuis zal ze het wel open zien te krijgen, met een breekijzer moet haar dat wel lukken. Ze doorzoekt nog twee kamers, haalt uit de koelkast een flesje bier, opent het en slokt de inhoud haastig naar binnen, waarbij zij zichzelf bijna verslikt.

Ze verlaat het huis op de zelfde manier waarop zij is binnengekomen en eenmaal buiten het tuinpad, dat nog steeds knerpend protesteert, wandelt ze op haar doolie gemak nonchalant weg.

Zo, een knappe jongen die haar nu nog te pakken krijgt. Over te pakken krijgen gesproken : ze weet héél zeker dat ze al geruime tijd in de gaten wordt gehouden door één of twee figuren die zich voordoen als zijnde, jaja ! politiemensen, detectives of zo, maar die zij altijd één of twee stappen te vlug af is.

Geraldina heft haar hoofd omhoog, vanuit de nabije lauwwarme oostenwind bereiken haar de stemmen van twee twistzieke vrouwen.

Die zijn nog vrij jong en de een is lang met donker haar en de ander is een kleine blondine, zo te horen kijken ze over het hebben van een bepaalde jongen, ene Leo of zoiets.

De blondine is duidelijk geïrriteerd, terwijl de ander op een zacht sussende toon het gesprek in goede banen poogt te leiden.

'Jij moet met je poten van hem afblijven kreng' roept de harde stem, gevolgt door een harde klap.

'O, gaan we nu opeens handtastelijk worden' !

'Jij wordt maar al te graag door hem aangerand hè slettebak' en er volgt een tweede klap.

Geraldina luistert in opperste verbazing toe, zo die twee zijn aardig aan het bakkeleien en als het zo doorgaat vallen er misschien wel doden, je weet maar nooit.

De stemmen verwijderen zich en worden steeds zwakker, de wind neemt af en valt plotseling helemaal weg, jammer het werd juist spannend.

Er komt een echtpaar aangelopen dat haar op een bijzonder vreemde manier aankijkt.

De man schudt zijn hoofd en wijst naar haar met een gebaar van “die is kierewiet”, zijn vrouw is het duidelijk met hem eens, zoals altijd, en loopt haar straal voorbij. Het kan haar niet echt schelen, want wijzen en praten doet geen zeer, slaan veel meer.

Geraldina kijkt nog even om maar kan het echtpaar niet meer ontdekken, nou opgeruimd staat netjes denkt ze en stapt parmantig verder.

Het is wel jammer dat de oostenwind zo plotseling is weggevallen, want die brengt nogal eens leuke of spannende verhalen met zich mee.

Maar och, die wind komt nog wel eens terug, daar is ze zeker van want dat doet ie altijd.

Er scheert pijlsnel een klein zwart vogeltje door de lucht, een zwaluw weet ze want die waren er vroeger op de boerderij waar zij opgroeide ook altijd in grote getale. Ze volgt het diertje met haar ogen zo goed en zo kwaad als het kan en zingt zachtjes op de melodie van Vader Jacob : Hirondelle Hirondelle, vliegt gij nog vliegt gij nog, alle klokken luiden alle klokken luiden, bim bam bom bim bam bom.

Ze kan er niets aan doen, maar als ze verder wandelt en de figuur achter haar bemerkt moet ze wel gekke bekken trekken.

Die figuur kent ze wel, maar ze laat niets merken als hij naast haar komt lopen en vraagt 'zou het kunnen dat het kan dat ik U ergens van ken' ?

'Ja hoor' zegt ze 'ik ben prinses Geraldina, dus iedereen kent mij, zo beroemd ben ik'.

'Ah juist, ik dacht al wie is die bekende dame die daar voor mij uit loopt, maar nu zie ik het, neemt U mij alstublieft niet kwalijk'.

Ze knikt minzaam, 'wijsneus, zeker verlegen om een praatje of wilde hij haar soms versieren' ?

Ze loopt op een vochtig en met mos begroeid pad dat uitermate glibberig is.

Op het pad ligt een roestige moersleutel, maar die is veels te groot om voor haar te dienen als bruikbaar inbrekerswerktuig.

Ze ziet zichzelf al zeulen met dat ding dat zeker ruim een, misschien zelfs wel twee kilo weegt.

Zij, als beroepsdievegge heeft het gewoonlijk vooral voorzien op mobile telefoons en laptops, o en ook die handige kleine tablets zijn voor haar favoriete verzamel objecten.

Natuurlijk gaat ze ook wel eens op rooftocht in de supermarkt en gaat ze soms op bezoek in een leegstaand huis zoals vandaag.

Ze klemt het buitgemaakte kistje stevig onder haar arm en gaat op huis aan.

Het is niet eens zo ver naar huis en ze weet precies de weg te vinden, nee dat huis waar ze woont zal niet snel gestolen worden.

Ze trekt ongemerkt een grimas naar een meisje dat op de fiets voorbij rijdt, het kind kijkt verschrikt op en om, waarbij ze bijna de stoeprand raakt, gelukkig net mis !
Thuis gekomen (de deur wordt met een buiging voor haar open gehouden) opent ze met veel moeite het buitgemaakte kistje, het is léég !

Als ze het weer dichtdoet en heen en weer schudt hoort ze weer van alles door het kistje schuiven, dus nogmaals openen en kijken, léég !!

Ze snapt er niets van, het lijkt wel een goochelkistje.

Dan wordt ze opgehaald om te gaan eten.

Haar bord wordt volgeschept en aan de andere kant van de tafel zit iemand haar uitdrukkingloos op te nemen, feitelijk kijkt die persoon, ze kent die vrouw wel hoor, haar onbeschoft aan.

Eerst wil ze opspringen en wat zeggen, dan haalt ze haar schouders op : kijken doet geen zeer, slaan veel meer, ze klakt met haar tong, dat doet ze wel vaker.

Ze steekt haar hand uit in een smekend gebaar, maar helaas !

<<<&&&>>>

Terug in de tijd.

Er gebeuren vreemde dingen in de schuur en de tractor van vader omruilen voor de auto van de burens heeft grote gevolgen voor dit verhaal. Zo staat het licht voor de een op rood en voor de ander op groen, maar als je te laat reageert is er niets meer aan te doen. Eerst ben je nog met z'n drietjes, echter als het noodlot heeft toegeslagen nog maar alleen. Pak de hand van de schrijver en laat je onbekommerd meevoeren in je fantasieën.

Melodie, goedlachs als altijd doet haar naam alle eer aan, ze wandelt naar de schuur waarin zich o.a. de tractor bevindt.

Soms mag ze van haar pa wel even op dat ding rijden, maar alleen als hij er bij is.

De schuurdeur staat op een kier, maar daar is niets vreemds aan want dat is een gevolg van de wind die van alle kanten rond de schuur probeert zijn weg te vinden.

De deur maakt een licht piepend geluid en ze gaat naar binnen.

De schuur is vrij lang en achterin bevindt zich het varkenskot. Ze hoort een van de varkens knorren alsof het dier ergens plezier aan beleeft.

In het halfduister van de schuur moeten haar ogen even wennen en dan ziet ze achteraan de gestalte van haar vader, of nee het is haar anderhalf jaar oudere broer.

Hij staat gebogen achter een van de zeugen en aan zijn schokkende bewegingen ziet ze dat hij met iets heel speciaals bezig is.

Ze zeug knort bij iedere voorwaartse beweging van haar broer, knorr, knorr.

Volgens haar zijn ze bezig met een of andere seksuele handeling, en als haar broer bemerkt dat zij in de schuur is trekt hij snel zijn broek op die over zijn knieën hangt.

De zeug wandelt weg, knorr, knorr, knorr.

Zij denkt er het hare van maar maakt dat ze de schuur uitkomt, misschien kan ze dat wat zij zoeven gezien heeft in de toekomst nog wel eens tegen haar broer gebruiken.